

ВПЛИВ МЕХАНІЗМІВ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА НА ПРОЦЕС ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ РИНКУ УКРАЇНСЬКИХ ТУРИСТИЧНИХ ПОСЛУГ

На шляху просування до євроінтеграційних організацій як мети становлення кращих засад життєдіяльності суспільства механізми ефективного управління економікою грають ключову роль. До таких механізмів, які є засобами ефективного неспоживацького управління можна віднести державно-приватне партнерство (ДПП).

ДПП, як інструмент результативного управління економічними процесами є механізмом державного регулювання туристичного ринку. В складних нестійких умовах туризм, як специфічна галузь світового господарства, потребує особливих умов для свого функціонування та поступового розвитку. Удосконалення ринку туристичних послуг вимагає затратних заходів та масштабних ресурсних інвестицій. Брак сучасного вітчизняного досвіду в цій новій сфері, пов'язаний із великим циклом життя економічних механізмів такого типу та наявність конфліктних ситуацій істотно підвищує ризики для прибуткової діяльності [3]. Для подальшого розвитку туризму необхідна глибока модернізація існуючої, розбудова нової інфраструктури та створення повноцінних умов для виживання на даному етапі розвитку.

Механізми ДПП за типом свого впливу на туристичну галузь можна умовно поділити на три основні типи: направлені безпосередньо на створення об'єктів по наданню туристичних послуг, створені в паралельних галузях економіки, що мають прямий чи безпосередній вплив на туристичну сферу та різного роду комбіновані типи. Відповідно відрізняються масштаб механізмів ДПП, глибина та рівень їх застосування.

Одною із основних цілей співробітництва суб'єктів партнерства є поєднання переваг різних сторін: державної – в сфері регулювання напрямків розвитку галузей, зменшення ризиків від діяльності, приватної – для здійснення ефективного менеджменту та отримання прибутку від діяльності та громадських організацій по проведенні постійного моніторингу процесу. Згідно законодавства [2] сторони несуть солідарну відповідальність за зобов'язаннями в рамках спільної угоди. При цьому каналами впливу є законодавчі, нормативні, податкові, фінансові, інформаційні і управлінські регулятори.

В рамках євроцентричного руху України та створення нової національної геопросторової моделі туристичного бізнесу відбувається корінна зміна вимог до рівня ресурсного забезпечення функціональних процесів. Разом із розвитком континентально-морської моделі відбувається її поступове підключення до континентально-океанійської моделі поліфункціонального типу. При цьому ринок туристичних послуг поступово змінюється від закритого, акумулюючого туристичні потоки на реформований із самозбалансованим виїздно-в'їзним потоком. Цей процес має на меті створення стабілізованої, експортно орієнтованої моделі національного ринку туризму, із підвищеною стійкістю до негативних факторів росту. [4]

Стійкі туристичні потоки, що є основою сучасного турбізнесу можуть повноцінно існувати лише в умовах, коли територіальні ресурси можуть гнучко та повноцінно задовольняти потреби туристів відповідно до своїх властивостей. Ці потоки є туристичними коридорами, що з'єднують ядра концентрації туристичної діяльності, разом утворюючи геопросторовий каркас туристичного ринку. Динаміка туристичної активності таких ядер є результатом поліфункціонального розвитку центрів туристичної діяльності. Вона обумовлена їх ресурсними можливостями та заданими напрямками стратегічного розвитку.

Згідно Закону України «Про туризм» напрямки освоєння і розвитку туристичних ресурсів визначаються органами державної влади, органами місцевого самоврядування відповідно до програм розвитку туризму» [1].

Тому прийнята державна концепція програми розвитку туризму покликана врахувати нераціональне використання національного туристичного потенціалу та проаналізувати ризики втрат до бюджету. Збалансування державних та приватних інтересів шляхом застосування механізмів ДПП для подолання негативних процесів у сфері туризму та формування позитивного іміджу держави на міжнародному рівні, забезпечення захисту економічних інтересів держави, активізації розвитку туризму та забезпечення конкурентоздатності його на міжнародному ринку [5].

Таким чином, модель самоорганізації розвитку туризму на основі механізмів ДПП та національних програм є варіантом вирішення назрілих економічних проблем національного туристичного ринку.

1. Закон України «Про туризм» [Електронний ресурс] – Режим доступу: zakon.rada.gov.ua/laws/show/1282-15

2. Закон України «Про державно-приватне партнерство» [Електронний ресурс] – Режим доступу: zakon.rada.gov.ua/go/2404-1

3. Димчук А.В. Механізми державного регулювання туристичного ринку: світовий досвід. Вісник Чернівецького торговельно-економічного інституту. – 2011. – Випуск III (43). [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://tourlib.net/statti_ukr/dymchuk.htm.

4. Любіцева О.О. Геопросторова організація туристичного процесу. Автореферат дисертації на здобуття наукового ступеня доктора географічних наук. [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://tourlib.net/aref_tourism/lubiceva.htm.

5. Розпорядження Кабінет міністрів України про «Концепцію державної цільової програми розвитку туризму та курортів на період до 2022 року» [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/638-2013-%D1%80>.

Калініна Я.В. Бєчвая І.Є.

студ. гр. ЕПРм-13

ДВНЗ „Донецький Національний Технічний Університет”

Науковий керівник – к.е.н., доцент Мешков А.В.

ДЖЕРЕЛА ФІНАНСУВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙ В РОЗВИТОК КАДРОВОГО ПОТЕНЦІАЛУ ПІДПРИЄМСТВА

У сучасних умовах вітчизняної практики управління розвиток кадрового потенціалу стає одним з пріоритетних напрямків формування стратегії підприємства. Розвиток людини – це процес її якісної зміни під впливом зовнішніх і внутрішніх, соціальних і природних чинників [1]. Основна мета розвитку кадрів – забезпечення організації добре інформованими і мотивованими працівниками відповідно до стратегії і цілей організації, здатних забезпечити, у свою чергу, рішення завдань підприємства. Під самою ж системою розвитку кадрів слід розуміти комплекс взаємопов'язаних інформаційних та освітніх характеристик і елементів, що мають відношення до конкретних робочих місць, які сприяють підвищенню кваліфікації працівників [3]. Одним із заходів щодо розвитку кадрів є інвестування у розвиток кадрового потенціалу. Під інвестиціями у розвиток кадрового потенціалу слід розуміти витрати підприємства, що пов'язані з підвищенням загальноосвітнього і професійного рівня працівників, виплатами стимулюючого і компенсаційного характеру [4].

Проблема інвестицій є багатогранною й актуальною в Україні. Питанням інвестування присвячені роботи багатьох вітчизняних та зарубіжних вчених, таких як Бланк І.А., Гаврилюк О.В., Грیشнова О.А., Даниленко А.І., Ковальов В.В., Колот А.І., Макогон Ю.В., Мешков А.В., Пересада А.А., Попова О.Ю., В.М.Хобта В.М., та інші. В